

Durmuş Hocaoğlu

“Zorba’nın Dünyası”nda Lâfazanlıklar Ülkesi: Türkiye

Yeniçağ, “Analiz”., 05 Mayıs 2006, Cuma., s.08
“Analiz” Sıra No: 389; 2006-051; Mayıs-02

YENİÇAĞ

Kaldığımız yerden devam edelim, münâsîp ve muvâfık addederseniz. Vaziyet her bakımdan mühim, çünkü dünya git-gide “zorbanın dünyası” oluyor; bu mühim vaziyette biz de yine aynı derecede mühim suâlimizi soralım: Bütün bu hemgâmenin tam da orta yerinde bulunan Türkiye ne yapıyor ve ne yapabilir?

Evet; Türkiye tam da kıyâmetin odak noktasında duruyor, ama neler yapıyor?

Herşeyden önce, dikkat çekilmesi gereken husus şu ki, Türkiye, ne yapılması gerekiyorsa onu yapmıyor ve ne yapılmaması gerekiyorsa onu yapıyor. Böyle yapıyor, çünkü bu gibi kritik bir dönemde, hâlâ şehvânî bir marazî haz ile, gırtlığına kadar dâhilî siyâsî mes’elelerle boğuşup duruyor; hem de senelerden beri ne ise aynı olan ve hiçbir hâl tarzı inkişaf ettirilememiş mes’elelerle, senelerden beri ne ve nasıl ise aynı olan uslûp ve aynı olan boş lâfazanlıklarla. Bunun bir tek adı var ise, o da ancak Bizanslaşma’dır; başkası değil.

Bütün dünya Amerika’nın bizim coğrafyamızda – her bakımdan bizim coğrafyamız, hem Türkiye Cumhuriyeti’nin coğrafyası ve hem de reddetsek de gölgesinden çıkamadığımız ve çıkamayacağımız Osmanlı’nın coğrafyası – adım-adım hazırladığı harp tezgâhını pür dikkat tâkip ederken Türkiye yine o bildik nakaratları bıkmadan usanmadan tekrarlıyor, o bildik avara kasnak uslûbu ile konuşup duruyor; hayır, konuşmuyor, aynı çürümüş sakızı çiğniyor. Bunun adı Bizanslaşma değil de nedir dostlar?

Coğrafyamızda, hattâ evimizin önünde askerî hareketlilik had safhada; hayır, sâdece evimizin önü de değil, evimizin içinde de aynı hareketlilik var, ama bu ülkede eski ve yeni siyâsetçiler yine o mâhut ve mâlûm, hiç kapatmadıkları “Baş Örtüsü Dosyası”nı bir kere daha açıyorlar, açmıyorlar, açıp saçıyorlar, ortalığa döküyorlar; hem de yakışsız, siyâsî nezâketten uzak uslûplarla.

Meselâ, şimdi tam da sırası mı, “tecrübeli siyâsetçi, tecrübeli devlet adamı, senelerin birikimlisi” olarak bilinen Sn. Demirel’in, illâ ki “bu memlekette ben hâlâ varım” demek için daha üst düzey, daha temelli politik mes’eleler dururken, hangi maksat ve hangi niyetle olursa olsun, Başörtüsü polemğine yol açacağı her türlü şüpheden âri olan, bu ülkenin genç hanımlarına okumak için bir başka ülkeyi, hem de maksadını aşan bir biçimde ve, içinde “irticâcî ülke” îmâsı olan bir uslûpla doğrudan ya da dolaylı olarak, adres göstermesi? Hiç de değil; üstelik sarsılması umulan AKP İktidârı’nın ve Sn. Erdoğan’ın prestijinin de, bu gibi sataşmalardan, tam aksine, dâimâ kuvvetlenerek çıkmakta olduğu biline-biline niçin yapılmaktadır bunlar? Çıkarılması arefesinde bulunulan Terörle Mücadele Kanu’nunda İmralı Lordu’nun gizli affına yol açabilecek şâibeli maddelerin bulunduğu, sınırlarımızın hemen bittiği noktada Amerika’nın sefer hazırlıklarına giriştiği, ve yine hemen yanibaşımızda bir nükleer gücün doğmakta olduğu sırada bu gibi bikkınlık veren tatsız-tuzsuz, çözülmemiş mes’eleri çözmek yerine daha da kör yumağa dönüştürecek, gayesiz, maksatsız “lâflar” üretmenin, düşman orduları surlarının önüne dayandığı sırada başka mevzû kalmamış gibi, oturup da ‘kemâl-i ciddiyet’le meleklerin cinsiyetini bir kere daha masaya yatırmayı bir numaralı mühim mes’ele addeden Bizans zihniyeti ile ne farkı var?

Sâhi, cumhurbaşkanlığı makamına kadar yükselmiş, bu memlekette kırk yıldır politikanın içinde olan bir şahsiyetin konuşacak başka mevzûu yok mudur sizce?

Bence var; Sn. Demirel, herşeyden önce, kendisini senelerce iktidara taşıyan muhafazakâr câmiya karşı daha kadirşinas, daha sorumlu, daha saygılı, daha müsbet ve topyekûn ülkeyi daha birleştirici konuşmalar yapmalı ve ayrıca, Amerika'nın artık kesinleşmiş gözüyle bakılabilecek olan İran Sefer-i Hümâyûnu arefesinde, Condoleeza Rice'ın Bush'tan almış olduğu tam yetki ile dünyayı alkariş edip dolaşarak ittifaklar peşinde koştuğu bu kritik ortamda, Türkiye'nin önünde ne gibi ihtimâl ve tercihler bulunduğunu gündeme getirmeliydi; eğer bir kast-ı mahsus üzere hareket ediyor değilse, vakit hâla var, bundan sonra yapmalı. Bundan sonra yapmalı ve, ya Amerika'nın baskılarına boyun eğerek en azından "bir şekilde" O'nun yanında İran'a karşı, fiilî bir sıcak harbe kadar varabilecek bir vaziyet alışa gitmek, veya, Amerika'nın beklentilerine açık bir şekilde müsbet bir cevap vermek yerine belânın kenarından savuşmak, yâhut "bugün İran yârin Türkiye" ve "bugün susarsam yârin sıra bende" diyerek yine "bir şekilde" bir duruş koymak mecbûriyetinde bulunmak gibi muhtelif şıklar arasından bir tercih yapacak olan ülkesinin bu sıkıntılarını vatandaşlarının önünde gündeme taşınmalı; fikrimce Sn. Demirel'in hâla vakti var, hiç olmazsa bundan sonra yapmalı, eğer bir kast-ı mahsus üzere hareket ediyor değilse.

NOT: Değerli sayfa arkadaşım, azîz dost, Sayın Hasan Demir'in geçirmiş olduğu kritik ameliyattan başarı ile çıkarak tekrar yeniden Yeniçağ sayfalarına, bizlerin ve okuyucularının arasına dönmüş olmasından dolayı büyük bir mutluluk duydum. Kendisi kadar değilse de kalp ızdırabını tadmış birisi olarak, neler çekmiş ve neler hissetmiş ve yaşamış olduğunu, bir nebze de olsa tahmîn ve idrâk edebiliyor ve bundan sonrası için, Cenab-ı Hakk'dan, gerginliksiz ve sıhhatli günler diliyorum. Yüreğimiz ağzımıza geldi kıymeti kardeşim, ama çok şükür bıraktığın yerdesin. Geçmiş olsun ve hoş geldin. – D.H.

